

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 265.860 van 2 maart 2026
in de zaak A. 240.939/VII-42.351**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Benoit Dhondt
 kantoor houdend te 2060 Antwerpen
 Rotterdamstraat 53
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE
VLUCHTELINGEN EN DE STAATLOZEN
kantoor houdend te 1070 Brussel
Ernest Blerotstraat 39

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 11 januari 2024, strekt tot de cassatie van arrest nr. 298.344 van 8 december 2023 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 15.774 van 23 februari 2024.

Verzoeker heeft een toelichtende memorie ingediend.

Auditeur Benny De Sutter heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 24 april 2025.

Kamervoorzitter Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Benoit Dhondt, die verschijnt voor verzoeker, is gehoord.

Auditeur Benny De Sutter heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Uit het bestreden arrest blijkt dat verzoeker op 11 oktober 2021 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 19 juli 2023 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus (hierna: de aanvankelijk bestreden beslissing).

Op 26 augustus 2023 tekent verzoeker tegen de voornoemde weigeringsbeslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Met een arrest van 8 december 2023 beslist de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat verzoeker niet wordt erkend als vluchteling en dat hem de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van het enige middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoeker werpt in een enig middel, dat hij in de toelichtende memorie herhaalt, de schending op van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: vreemdelingenwet), van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) en van de jurisdictionele motiveringsplicht, vervat in artikel 149 van de Grondwet.

5. In het eerste middelonderdeel merkt verzoeker “ten eerste” op dat hij bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de aanvankelijk bestreden beslissing heeft gewezen op het gebrek aan voldoende objectieve en betrouwbare informatie over de huidige veiligheidssituatie en over het risico op vervolging voor uit het westen terugkerende Afghanen. Hij heeft aldus verwezen naar de *Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan* van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen (hierna: UNHCR) van februari 2022, naar de updates daarvan van 17 november 2022 en februari 2023 en naar het rapport “*DRC, Afghanistan Conference – The Human Rights Situation after August 2021*” van 30 december 2022. Verzoeker heeft ook verwezen naar het rapport van vzw Nansen van oktober 2022, waarin wordt gesteld dat er onvoldoende informatie is om te kunnen

inschatten welke behandeling afgewezen asielzoekers riskeren die vanuit Europa terugkeren naar Afghanistan, aangezien er sinds de val van de Afghaanse Republiek nog geen dergelijke terugkeer werd geregeld vanuit Europa. Volgens verzoeker wordt in het bestreden arrest de kritiek op het bronnengebruik in de aanvankelijk bestreden beslissing niet beantwoord, evenmin als de kritiek dat een “bijzonder hoge bewijslast” rust op de asielinstanties indien zij in afwijking van voormeld advies van de UNHCR negatieve beslissingen willen nemen in asioldossiers van Afghanen, vermits de adviezen van de UNHCR “een hogere waarde” hebben dan de rapporten van het Asielagentschap van de Europese Unie (hierna: EUAA). Indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen echter rekening had gehouden met verzoekers kritiek op de gehanteerde bronnen, bestond er volgens verzoeker een reële kans dat hij tot een ander besluit zou zijn gekomen. Verzoeker acht het negeren van die kritiek in strijd met de in artikel 149 van de Grondwet vervatte jurisdictionele motiveringsplicht.

In het eerste middelonderdeel merkt verzoeker “ten tweede” op dat hij in zijn beroepschrift heeft aangevoerd dat de door de verwerende partij gebruikte landeninformatie op cruciale punten onvolledig is, irrelevant is omdat ze niet van toepassing is op zijn profiel, niet volledig geciteerd wordt of verkeerd wordt voorgesteld. Zo heeft verzoeker aangevoerd dat qua risico op mishandeling door de taliban een fundamenteel onderscheid moet worden gemaakt tussen Afghanen die terugkeren na een jarenlang verblijf in het Westen en Afghanen die terugkeren uit landen zoals Pakistan, Iran, en Turkije. Hij heeft erop gewezen dat de stelling van de verwerende partij dat terugkerende Afghanen met argwaan kunnen worden bekeken en het voorwerp kunnen uitmaken van stigmatisering of uitstoting, is gebaseerd op informatie betreffende de periode vóór de machtsovername, die geen betrekking heeft op personen die terugkeren naar door de taliban gecontroleerd gebied, maar op personen die terugkeerden naar gebied dat onder controle van de toenmalige overheid stond, zodat het om fundamenteel verschillende situaties gaat. Verzoeker heeft ook laten gelden dat de verklaringen van de anonieme bron niet kunnen worden geverifieerd en dat – en waarom – de weinige bijgebrachte informatie op cruciale punten onvolledig is. Het bestreden

arrest bevat geen enkel antwoord op verzoekers voormelde kritiek. Nochtans is verzoekers kritiek op de door de verwerende partij gebruikte bronnen cruciaal voor een correcte beoordeling van zijn dossier en de mogelijkheden voor een terugkeer naar Afghanistan.

6. In het tweede middelonderdeel merkt verzoeker op dat hij in zijn beroepschrift tegen de aanvankelijk bestreden beslissing heeft opgeworpen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een onmenselijke en vernederende behandeling vreest omwille van het feit dat hij bescherming heeft gezocht in Europa en daar jarenlang heeft verbleven. Verzoeker voert aan dat het bestreden arrest niet het gevraagde en nodige onderscheid maakt qua risico-inschatting en onderzoek tussen verschillende categorieën van terugkeerders naar Afghanistan, dat het bestreden arrest uitgaat van een verkeerde maatstaf om het risico te beoordelen en dat het bestreden arrest het risico voor verzoeker om terug te keren met documenten die in België worden afgeleverd door een afgescheurde ambassade niet effectief onderzoekt en er ook geen voldoende antwoord op biedt.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen doet in het bestreden arrest uitschijnen dat verzoeker enkel een risico omwille van daadwerkelijke verwestering heeft aangevoerd en niet zozeer omwille van gepercipieerde of toegeschreven verwestering. Volgens verzoeker worden beide categorieën aldus door elkaar gehaald, zonder concreet in te gaan op het risico dat voortvloeit uit zogenaamde gepercipieerde verwestering. Verzoeker herhaalt de kritieken die hij had aangevoerd en stelt dat het risico correct moet worden gekwalificeerd, namelijk dat de taliban zijn vlucht uit Afghanistan en zijn verzoek tot bescherming in Europa zouden aanzien als een daad van politiek verzet en dat de taliban hem zouden zien als verrader, ongelovig of verwesterd en dat zo iemand riskeert te worden geconfronteerd met daden van geweld die voldoende ernstig zijn om te worden bestempeld als vervolging. Verzoeker herhaalt ook zijn kritiek op het gebruik van een anonieme bron waaruit zou blijken dat het feit Afghanistan ontvlucht te hebben en asiel gevraagd te hebben in Europa, op zich niet volstaat om gevaar te lopen bij terugkeer.

Bij aankomst op de luchthaven zal het voor de taliban duidelijk zijn dat verzoeker terugkeert uit het Westen. Verzoeker zal verschillende checkpoints van de taliban moeten passeren en bijgevolg een verhoogd risico lopen om te worden opgemerkt en te worden gepercipieerd als verwesterd. Er is ook een verregaande controle van *smartphones* mogelijk. Verzoeker heeft verder aangevoerd dat hij geen Afghaans paspoort heeft en dus zal moeten terugreizen met een paspoort, gegeven door de niet functionerende ambassade in Brussel, of met een *laissez-passer*, gegeven door de Belgische overheid. Men zal alleszins weten vanwaar verzoeker exact terugkeert.

Het risico moet ook correct gekwalificeerd worden. Het risico voor verzoeker vloeit voort uit het feit dat de taliban zijn vlucht uit Afghanistan en verzoek om bescherming in Europa, zijn jarenlange verblijf hier en het feit dat hij niet teruggekeerd is na de machtsovername door de taliban, zouden aanzien als politiek-religieus verraad en dat verzoeker bij aankomst op de luchthaven identificeerbaar zal zijn als een afgewezen asielzoeker uit België en zal worden ondervraagd door de taliban, zonder respect voor zijn fysieke integriteit. Dit risico herhaalt zich aan andere controleposten op weg naar Kaboel, naar zijn dorp en in zijn dorp zelf bij lokale taliban. Het bestreden arrest bevat geen effectief antwoord op verzoekers kritiek.

Verzoeker herhaalt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet het gevraagde onderscheid maakt tussen de verschillende groepen van terugkeerders zoals degenen die elders werk hebben gezocht, degenen die terugkeren uit islamitische buurlanden of degenen die gedwongen terugkeren uit Europa na er om internationale bescherming te hebben verzocht.

Vervolgens herhaalt verzoeker dat niet zozeer de vraag rijst naar daadwerkelijke, maar wel naar gepercipieerde verwestering. De in het bestreden arrest gehanteerde maatstaf is dan niet de relevante maatstaf en vormt geen

effectief antwoord op wat verzoeker heeft aangevoerd, met name dat het loutere verblijf in Europa als asielzoeker, terwijl de taliban de controle hadden verworven over Afghanistan, door de taliban wordt gepercipieerd als het overschrijden van morele en sociale grenzen. Het bestreden arrest stelt dat verzoeker geen concrete elementen aandraagt waaruit zou blijken dat hij in geval van terugkeer dermate negatief zou worden gepercipieerd dat hij zou worden vervolgd. Nochtans heeft verzoeker veel objectieve landeninformatie aangevoerd waaruit blijkt dat de elementen die hij heeft aangebracht met betrekking tot zijn persoon door de taliban zouden worden gepercipieerd als politiek-religieus verraad en dat er een risico op door artikel 3 EVRM verboden handelingen zou rijzen doordat hij langs de luchthaven en verschillende *checkpoints* zou moeten passeren, wat hem onder de aandacht van de taliban riskeert te brengen. In die zin heeft verzoeker zich ook beroepen op een vrees voor onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Door hierop niet in te gaan, geeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen daadwerkelijk antwoord op de grieven van verzoeker.

Het gaat niet om een risico dat alle Afghaanse mannen betreft, zoals in het bestreden arrest wordt gesteld. Indien het risico verschillend is voor een subgroep van een specifieke groep, dan moet het onderzoek zich op die subgroep richten. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft hierop geen antwoord geformuleerd en heeft niet het gevraagde onderscheid gemaakt tussen de verschillende risicogroepen van terugkeerders. De vraag is niet of verzoeker dermate verwesterd is dat hij deel zou uitmaken van een bepaalde sociale groep. De vraag is of de taliban zullen te weten komen dat verzoeker jaren in Europa heeft verbleven, er bescherming tegen de taliban heeft aangevraagd en of dit aanleiding zal geven tot ondervraging, mishandeling en een risico op foltering. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt verzoekers vrees verkeerd voor en antwoordt er niet effectief op. Verzoeker ziet niet in hoe hij aan controleposten en negatieve aandacht van de taliban zou kunnen ontsnappen. De motivering in het bestreden arrest bereikt niet de drempel van de jurisdictionele motiveringsplicht.

Met de overweging dat verzoeker bij zijn vertrek al was gevormd naar Afghaanse normen en waarden, miskent de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat verzoeker bij zijn vertrek uit Afghanistan nog steeds minderjarig was en dat hij verschillende jaren nadien nog steeds werd gevormd. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelt op onvolledige basis dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker totaal zou zijn vervreemd van Afghaanse normen en waarden.

Waar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aanneemt dat personen die worden beticht van *zina* in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden, gaat hij echter niet in op de door verzoeker aangehaalde buitenhuwelijkse relatie, waarover de taliban misschien geïnformeerd kunnen worden of die verzoeker na zijn terugkeer in Afghanistan misschien op afstand in stand zou houden. Volgens verzoeker ontbreekt een motivering hierover in het bestreden arrest.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen acht verzoekers betoog dat hij geen Afghaans reisdocument heeft en hij zou moeten reizen met documenten die een band vertonen met de ambassade, die als een vijand van de taliban wordt beschouwd, niet dienstig omdat de beslissingen van de asiendiensten geen terugkeerbeslissingen zijn en het aangevoerde risico om te reizen met een eventueel ongeschikt paspoort een hypothetische constructie is die niet dienstig is in het kader van het onderzoek naar internationale bescherming. Verzoeker laat gelden dat bij elk dergelijk verzoek dient te worden nagegaan wat het risico is op vervolging en op onmenselijke en vernederende behandeling in de hypothese van terugkeer naar het land van herkomst. Volgens verzoeker biedt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ook geen effectief antwoord op zijn aangevoerde vrees voor vervolging aan de *checkpoints* in geval van een terugkeer naar Afghanistan. Tot slot acht verzoeker artikel 3 van het EVRM *iuncto* artikel 13 van het EVRM geschonden doordat het bestreden arrest geen effectief antwoord biedt op de ingeroepen vrees in geval van terugkeer uit het Westen.

7. In het derde middelonderdeel richt verzoeker zich tegen de beoordeling in het bestreden arrest van de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan in het licht van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Volgens het bestreden arrest kan uit de beschikbare landeninformatie niet blijken dat de algemene preciaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren. Nochtans wordt in het arrest van het EHRM van 28 juni 2011 in de zaken 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi* (hierna: arrest *Sufi en Elmi*) voor de toepassing van artikel 3 van het EVRM afgestapt van het idee dat ernstige schade enkel en alleen het gevolg moet zijn van opzettelijk handelen of nalaten door de betrokken actoren. Ook de gedragingen van de taliban die niet specifiek zijn gericht tegen de Afghaanse burgers, evenals de gedragingen van buitenlandse regeringen en internationale instellingen, moeten in rekening gebracht worden om te beoordelen of de preciaire humanitaire situatie “overwegend (*‘predominantly’*) veroorzaakt [is] door gedragingen van derden”. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gaat ook eraan voorbij dat verzoeker heeft aangegeven dat de taliban eind 2022 een verbod hebben uitgevaardigd voor ngo’s en humanitaire organisaties om vrouwelijke medewerkers in dienst te hebben, waarop verschillende ngo’s hebben aangegeven dat zij hun activiteiten dan zouden moeten staken en experts hebben aangegeven dat dit verbod een directe impact heeft op miljoenen Afghanen die afhankelijk zijn van humanitaire hulp. Verzoeker heeft zich er expliciet op beroepen dat met dit verbod de humanitaire hulp door de taliban wel degelijk op grootschalige wijze moedwillig werd verhinderd.

Beoordeling

Algemeen

8. De door artikel 149 van de Grondwet aan de rechter en door artikel 39/65 van de vreemdelingenwet specifiek aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opgelegde verplichting om zijn rechterlijke uitspraak te motiveren heeft het karakter van een vormvereiste. Een uitspraak is gemotiveerd

in de zin van de voornoemde bepalingen wanneer de rechter duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Om te voldoen aan de jurisdictionele motiveringsplicht is het niet relevant of die motieven in rechte of in feite juist zijn. Alleen een gemis aan motivering of daarmee gelijkgestelde gevallen, zoals tegenstrijdigheid in de motieven, maken een schending uit van de voormelde bepalingen. Wanneer de motivering een verkeerde gevolgtrekking in rechte maakt, kan dit een schending van de wet uitmaken, maar is er nog geen sprake van een motiveringsgebrek. De rechterlijke motiveringsverplichting houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet antwoorden op elk argument dat tot staving of weerlegging van een middel is aangevoerd, maar dat geen afzonderlijk middel of afzonderlijke weerlegging vormt.

Te dezen heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitspraak met hervormingsbevoegdheid gedaan over het bij hem ingestelde beroep tegen de aanvankelijk bestreden beslissing. Hij is hierbij niet gebonden door de motieven uit de aanvankelijk bestreden beslissing. Derhalve moet de motivering van het bestreden arrest de eigen gronden bevatten waarop de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is gesteund, zonder daarvoor noodzakelijk in te gaan op iedere afzonderlijke kritiek tegen de aanvankelijk bestreden beslissing.

Eerste middelonderdeel

9. Volgens verzoeker wordt in het bestreden arrest zijn kritiek niet beantwoord betreffende het gebrek aan informatie over de toestand in Afghanistan in het algemeen en betreffende de bewijswaarde van de UNHCR-nota van februari 2022 met latere updates.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwijst in punt 2 van het bestreden arrest naar verzoekers “uitgebreid betoog omtrent het algemeen gebrek aan informatie omwille van de situatie in Afghanistan en om te kunnen

inschatten welke behandeling terugkeerders uit het Westen riskeren”, dat hij samenvat en waarin hij de diverse door verzoeker aangehaalde bronnen vermeldt. Hij geeft in de punten 3.1 en 3.2 van het bestreden arrest een opsomming van (onder meer) de door de verzoeker bijgebrachte landenrapporten. In punt 4.3 beoordeelt hij verzoekers betoog als volgt:

“Verzoeker klaagt in zijn verzoekschrift een gebrek aan objectieve en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan aan. In dit verband verwijst hij ook naar de ‘*Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan*’ van UNHCR van februari 2022 waarin wordt opgeroepen om beslissingen inzake asioldossiers op te schorten en geen negatieve beslissingen te nemen. De Raad wijst er vooreerst op dat de commissaris-generaal middels zijn bestreden beslissing melding maakt en een analyse uitvoert van de actuele beschikbare objectieve landeninformatie. De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Doch blijkt duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio’s dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Aldus is de huidige situatie niet vergelijkbaar met de situatie eind 2021 en begin 2022, die het uitgangspunt vormde voor de ‘*Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan*’ van UNHCR van februari 2022. Dat UNHCR in het kader van een intervisie van Nansen heeft verklaard vast te houden aan zijn standpunt van februari 2022 omdat er te weinig informatie voorhanden zou zijn om een duidelijk beeld te krijgen van de situatie in Afghanistan, zoals verzoeker aanvoert in zijn verzoekschrift, neemt niet weg dat de Raad in zijn beoordeling rekening houdt met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek. Het volstaat echter niet dat verzoeker deze pijnpunten nogmaals benadrukt,

zonder *in concreto* aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie niet zou toelaten om over te gaan tot de beoordeling van beschermingsverzoeken van Afghaanse onderdanen.

De Raad herinnert er verder aan dat zowel de richtlijnen van UNHCR als de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA niet bindend zijn. Artikel 11, derde lid, van de Verordening 2021/2303/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 december 2021 inzake het Asielagentschap van de Europese Unie en tot intrekking van Verordening nr. 439/2010/EU houdt wel volgende verplichting in: ‘Bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming houden de lidstaten rekening met de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren, onverminderd hun bevoegdheid om te besluiten op individuele verzoeken om internationale bescherming.’

Ten slotte merkt de Raad op dat de richtlijnen van UNHCR en de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA de asielinstanties niet ontslaan van hun verplichting om, conform artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU over te gaan tot een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden. De Raad zal zich bij de actuele beoordeling van de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming laten leiden door de meest recente landeninformatie, *in casu* bestaande uit diverse bronnen, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en die hem door beide partijen wordt aangereikt. Verzoekers verzoek wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst, alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door verzoeker zelf. Bovendien betreft het de beoordeling van de situatie in het land van herkomst van verzoeker zoals deze bestaat op het ogenblik van het vellen van het onderhavige arrest. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt namelijk in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. *In casu* dient te worden vastgesteld dat zowel verzoeker als verwerende partij een veelheid aan recente, uitgebreide en gedetailleerde landenrapporten, informatie en persartikels aanleveren die afkomstig zijn van een breed scala aan bronnen.

In tegenstelling tot wat verzoeker doorheen zijn kritiek in het voorliggende verzoekschrift tracht te laten uitschijnen, oordeelt de Raad dat er te dezen en op heden wel degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in verzoekers land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Vervolgens maakt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op basis van “de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld” een analyse van de algemene situatie in Afghanistan, meer bepaald

wat het rechtskader en de handhaving van de sociale normen door de taliban betreft. Hierbij geeft hij telkens de concrete landeninformatie aan waarop hij zich steunt en hij leidt “[u]it objectieve landeninformatie” af dat “heden niet [...] in het algemeen kan worden gesteld dat door elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen, doch dat “[i]n het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, [...] zich een individuele beoordeling op[dringt] waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in Europa, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort”. Na de door verzoeker aangehaalde elementen te hebben onderzocht, oordeelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen echter dat geen concrete elementen voorliggen die van aard zijn “om blijk te geven van enige (toegeschreven) verwestering laat staan dat er op enige manier kan worden vastgesteld dat verzoeker zich niet meer zou kunnen gedragen naar de waarden en normen zoals voorgeschreven in Afghanistan en hij zich de waarden en normen die in België heersen zou hebben toegeëigend”. Hij besluit dat, “[g]elet op verzoekers individuele omstandigheden [...] *in casu* niet [kan] worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of een (toegeschreven) overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen”.

Met de voormelde overwegingen beantwoordt en weerlegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoekers argumentatie dat er een gebrek zou zijn aan objectieve en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban. In dit verband dient te worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet ieder afzonderlijk argument van verzoeker dient te beantwoorden in de zin dat hij op iedere kritiek van verzoeker over ieder afzonderlijk rapport zou moeten ingaan. Zoals reeds aangehaald, volgt

uit de devolutieve werking van het beroep tegen de aanvankelijk bestreden beslissing dat de motivering van het bestreden arrest de eigen gronden moet bevatten waarop de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is gesteund, zonder daarvoor noodzakelijk in te gaan op iedere afzonderlijke kritiek tegen de aanvankelijk bestreden beslissing.

Verder hoort de beoordeling van de bewijswaarde van de voorhanden zijnde stukken tot de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de feitenrechter. Uit niets blijkt dat standpunten uit de richtlijnen van de UNHCR bindend zouden zijn voor de asielinstanties, noch dat een “bijzonder hoge bewijslast” zou gelden om ervan af te wijken, zoals verzoeker in navolging van de vzw Nansen voorhoudt. De beoordeling in het bestreden arrest dat deze richtlijnen niet bindend zijn, vormt een antwoord op verzoekers standpunt en is niet onwettig.

Verzoeker toont derhalve geen schending aan van de jurisdictionele motiveringsplicht wat het voorgaande betreft.

10. Volgens verzoeker maakt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet het gevraagde onderscheid tussen de verschillende risicogroepen van terugkeerders, met name tussen Afghaanse terugkeerders die naar andere (islamitische) landen waren vertrokken om er te gaan werken en Afghaanse terugkeerders die naar het Westen waren gevlucht doch wier verzoek om internationale bescherming er is afgewezen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen maakt een beoordeling van verzoekers betoog waarin deze “verwijst naar zijn verblijf in België en stelt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zeer waarschijnlijk mishandeld zal worden zoals ‘verwesterde Afghanen’ of ‘terugkeerders’”, dit “na lezing van de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld”. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelt dat uit de door verzoeker geciteerde landeninformatie “niet [kan] worden afgeleid dat elke Afghaan die vanuit Europa terugkeert zal worden geviséerd of onderworpen aan

vervolging of onmenselijke of vernederende behandelingen” en dat “[u]it objectieve landeninformatie [...] heden niet [blijkt] dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen”. De vraag of verzoeker het risico loopt door zijn familie te worden verstoten, wordt eveneens onderzocht in het kader van “een eventuele terugkeer uit Europa”. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen besluit op grond van de algemene situatie en na onderzoek van verzoekers individuele omstandigheden dat “*in casu* niet [kan] worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa”, dat verzoeker “niet [kan] volstaan met een algemeen betoog inzake de risico’s voor teruggekeerde verwesterde Afghanen onder verwijzing naar algemene landenrapporten en studies om aannemelijk te maken dat hij verwesterd is of als dusdanig zal worden gepercipieerd in geval van terugkeer” en dat “verzoeker niet aantoont dat hij op heden louter omwille van zijn verblijf in Europa en in België, in geval van terugkeer naar Afghanistan, een vrees voor vervolging dient te koesteren”. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onderzoekt verzoekers situatie dus wel degelijk als die van een na een verblijf in Europa terugkerende Afghaan. Verzoekers kritiek mist feitelijke grondslag.

In de mate dat verzoeker hierbij zijn kritiek herhaalt op de door de verwerende partij bijgebrachte bronnen (landeninformatie), kan worden verwezen naar punt 9 *supra*.

11. Met betrekking tot verzoekers standpunt dat in het bestreden arrest niet wordt geantwoord op zijn kritiek op de “anonieme bron”, wordt herhaald dat de jurisdictionele motiveringsplicht de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er niet toe verplicht te antwoorden op elk argument dat tot staving of weerlegging van een middel is aangevoerd, maar dat geen afzonderlijk middel of afzonderlijke weerlegging vormt. Het gaat te dezen ook niet om een anonieme bron van de verwerende partij zelf, maar om een anonieme bron die is opgenomen in een rapport van het EUAA. Verzoeker brengt bovendien geen bepaling bij die inhoudt dat het gebruik van anonieme bronnen verboden zou zijn. Zoals reeds aangegeven,

beoordeelt de feitenrechter verder soeverein de bewijswaarde van de stukken waarop hij vermag acht te slaan.

12. Het eerste onderdeel van het enige middel is ongegrond.

Tweede middelonderdeel

13. Waar verzoeker de noodzaak herhaalt van het onderscheid tussen de verschillende categorieën van terugkeerders naar Afghanistan, kan worden verwezen naar de beoordeling van eerste middelonderdeel *supra*.

14. Volgens verzoeker haalt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de maatstaf voor verwestering de daadwerkelijke en de gepercipieerde of toegeschreven verwestering door elkaar.

Zoals bij de beoordeling van het eerste middelonderdeel *supra* reeds aangegeven, omschrijft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoekers betoog als betrekking hebbend op “zijn verblijf in België” en “dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zeer waarschijnlijk mishandeld zal worden zoals ‘verwesterde Afghanen’ of ‘terugkeerders’”. Vervolgens maakt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen “na lezing van de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld” een analyse van de algemene situatie in Afghanistan, meer bepaald wat het rechtskader en de handhaving van de sociale normen door de taliban betreft. Hierbij leidt hij “[u]it objectieve landeninformatie” af dat “heden niet [...] in het algemeen kan worden gesteld dat door elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen, doch dat “[i]n het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, [...] zich een individuele beoordeling op[dringt] waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in

Europa, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort”. Volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is “een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden [...] om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat deze levenswijze bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit”, blijft verzoeker daartoe evenwel in gebreke en “toont [verzoeker] verder niet *in concreto* aan dat in zijn hoofdte sprake is van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd en zal worden gevisieerd/vervolgd”. Betreffende verzoekers verblijf in België van iets meer dan twee jaar wordt nog geoordeeld “dat – gelet op de concrete omstandigheden van huidige zaak – niet wordt aangetoond dat deze omstandigheid op zich zou maken dat hij zich niet langer kan conformeren aan de Afghaanse normen en waarden, zoals vormgegeven door de taliban”. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen besluit:

“Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan in casu niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of een (toegeschreven) overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen. Aangezien hierboven werd vastgesteld dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker is verwesterd of dat hij als dusdanig zal worden beschouwd, is de vraag of de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering al dan niet verband houdt met het Vluchtelingenverdrag op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep, godsdienst of politieke overtuiging, dan ook niet relevant noch dienstig.”

Uit het voorgaande blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft onderzocht of verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert, louter omwille van zijn verblijf in Europa, hetgeen

betrekking heeft op de wijze waarop hij door de taliban zal worden aanzien bij zijn terugkeer in Afghanistan, en dus op de perceptie van verzoeker door de taliban als terugkeerder uit het Westen. Daarnaast heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ook onderzocht of in hoofde van verzoeker sprake is van daadwerkelijke verwestering, hetgeen eveneens negatief wordt beantwoord. Verzoekers standpunt dat de maatstaf van gepercipieerde verwestering ten onrechte niet is onderzocht, mist derhalve feitelijke grondslag. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen eist in het bestreden arrest dan ook niet dat een terugkeerder ook daadwerkelijk verwesterd is opdat hij een risico op vervolging of ernstige schade zou lijden.

Met zijn kritiek dat in het bestreden arrest niet dienstig kon worden verwezen naar het arrest *Sufi en Elmi*, gaat verzoeker eraan voorbij dat hij volgens het bestreden arrest noch een daadwerkelijke, noch een toegeschreven verwestering concreet aantoont.

15. Met betrekking tot verzoekers standpunt dat in het bestreden arrest niet wordt geantwoord op zijn kritiek op de “anonieme bron”, kan worden verwezen naar de beoordeling van het eerste middelonderdeel in punt 11 *supra*.

16. Volgens verzoeker wordt zijn argumentatie betreffende het risico bij controleposten van de taliban in Afghanistan en betreffende het niet beschikken over Afghaanse reisdocumenten niet effectief beantwoord in het bestreden arrest.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overweegt in het bestreden arrest:

“Verzoekers betoog dat hij geen Afghaans reisdocument heeft en dat de Afghaanse ambassade te Ukkel, die tot december 2022 nog geen documenten afleverde, door de taliban wordt aanzien als niet loyaal aan de taliban en de stukken die hij ter staving daarbij voegt [...], is te dezen niet dienstig noch de bestreden beslissing, noch onderhavig arrest een beslissing tot terugkeer

of verwijdering inhoudt. De hypothetische constructie van verzoeker rond het risico om te reizen met een eventueel niet geschikt paspoort is niet dienstig in het kader van het onderzoek naar een internationale beschermingsnood. De thans beschikbare informatie in verband met terugkeer is bovendien voldoende en in de regel, voor iemand als verzoeker zonder specifiek profiel, niet problematisch. Waar verzoeker bemerkt dat hij verschillende *checkpoints* zal moeten passeren op zijn terugreis, merkt de Raad op dat de controleposten zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden bevinden en vooral zijn bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel, met name voormalige medewerkers die zijn gelinkt aan de voormalige Afghaanse overheid en veiligheidsdiensten. De taliban beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA '*Key socio-economic indicators in Afghanistan*', augustus 2022, p. 68 en p. 70). Nadat een aantal schietpartijen zich aan de controleposten hebben voorgedaan, hebben de *de-factotaliban* autoriteiten opgeroepen om meer 'professionals' in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA '*Afghanistan targeting of individuals*', augustus 2022, p. 32). Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden. De focus van de taliban ligt op het opsporen van tegenstanders of voormalige medewerkers van het Afghaanse leger en politie. Verzoeker toont in de huidige stand van zaken echter niet aan dat hij over een specifiek profiel beschikt waardoor hij persoonlijk zou worden geïdентificeerd bij deze controleposten. Zoals hierboven uiteengezet, blijkt niet dat verzoeker voor zijn vertrek in het vizier stond van de taliban, noch blijkt dat hij bij terugkeer in hun vizier zou komen, noch zijn er concrete indicaties die daarop wijzen. De algemene informatie waaruit zou blijken dat er niet zonder meer geloof kan worden gehecht aan de belofte van de taliban tot veilige terugkeer vanuit Europa en de behandeling van personen die proberen te vertrekken en die terugkeren, vermag, gelet op het gebrek aan concrete en op verzoekers persoon betrokken elementen, evenmin in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen."

Verzoeker hekelt de beoordeling in het bestreden arrest dat zijn argumentatie omtrent het niet beschikken over een Afghaans paspoort "niet dienstig" zou zijn in het kader van het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming, doch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelt eveneens dat uit de thans beschikbare informatie in verband met terugkeer niet kan blijken "dat terugkeer voor iemand als verzoeker zonder specifiek profiel, niet problematisch [is]". Daaruit blijkt dat de Raad van oordeel is dat het niet beschikken over een Afghaans paspoort in het concrete geval van verzoeker hoe

dan ook een terugkeer niet in de weg staat, nu hij niet over een “specifiek profiel” beschikt.

In antwoord op verzoekers betoog aangaande het risico bij de controleposten van de taliban, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat niet blijkt dat verzoeker voor zijn vertrek in het vizier stond van de taliban, noch dat hij bij terugkeer in het vizier zou komen. Hij stelt ook dat de algemene informatie waaruit zou blijken dat niet zonder meer geloof kan worden gehecht aan de belofte van de taliban tot veilige terugkeer vanuit Europa en de behandeling van personen die proberen te vertrekken en die terugkeren, geen gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade vermag aan te tonen, gelet op het gebrek aan concrete en op verzoekers persoon betrokken elementen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aanvaardt dus niet dat een terugkeerder omwille van een afgewezen verzoek om internationale bescherming onder de interesse van de taliban zou komen of een risico zou lopen. Bijgevolg doet de kwestie of heden al dan niet reeds gedwongen terugkeerders langs de controleposten zijn gepasseerd, geen afbreuk aan de door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gemaakte beoordeling.

17. Anders dan verzoeker voorhoudt, is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet voorbijgegaan aan het risico op een schending van artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet.

Bij de verwijzing naar het leven onder talibanbewind, benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat verzoeker zijn vrees voor vervolging “of een reëel risico op het lijden van ernstige schade” concreet dient aan te tonen. Hij merkt op dat in de beschikbare landeninformatie nergens wordt gesteld dat alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging “of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban”. Volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan uit de door verzoeker geciteerde landeninformatie “niet worden afgeleid dat elke Afghaan die vanuit Europa terugkeert zal worden gevisieerd of onderworpen aan vervolging of onmenselijke of vernederende

behandelingen, noch brengt verzoeker informatie bij die daar heden doet toe besluiten”. Er wordt besloten dat, “[g]elet op verzoekers individuele omstandigheden [...] *in casu* niet [kan] worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of een (toegeschreven) overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen.”

Uit dit alles blijkt impliciet maar zeker dat de vaststellingen van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ook de beoordeling van het risico op onmenselijke of vernederende behandeling betreffen. Verzoekers kritiek mist in die mate feitelijke grondslag.

18. Inzake verzoekers leeftijd bij zijn vertrek uit Afghanistan, verzoekers vorming en de duur van zijn verblijf in het buitenland, overweegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

“Verzoeker had bij het verlaten van Afghanistan begin 2021 ofwel bijna of wel reeds de leeftijd bereikt van 17 jaar. Op het moment dat hij in België aankwam en zijn beschermingsverzoek indiende, was hij ongeveer 17,5 jaar oud. Verzoeker heeft heden de leeftijd van 19 jaar. Verzoeker verblijft ondertussen twee jaar in België.

Gelet op zijn leeftijd bij vertrek uit zijn herkomstland, heeft verzoeker het grootste deel van zijn puberteit, een belangrijke en bijzondere fase in de ontwikkeling van een jongere, in Afghanistan doorgebracht. Bovendien is verzoeker tot aan zijn vertrek in Afghanistan naar school gegaan [...] en is hij er 10 jaar naar de *madrassa* gegaan [...]. Verzoeker beschikt bovendien nog over een netwerk in Afghanistan en verklaart contact te hebben met zijn familie [...]. Er liggen geen enkele stukken voor waaruit nog maar enige indicatie kan worden afgeleid dat verzoeker geen persoonlijke verbinding met Afghanistan of de Afghaanse waarden meer zou hebben. Bij zijn aanvullende nota van 12 november 2023 voegt verzoeker één video, waarvan hij stelt dat dit zijn aanwezigheid in een discotheek aantoon, niet meer, niet minder. Het tweede document betreft een bewijs van schoollopen voor het schooljaar 2021-2022 en ligt in lijn met het attest regelmatige lesbijwoning dat hij als stuk 8 voegt bij zijn verzoekschrift, niet meer niet minder. Er liggen geen enkele concrete elementen voor – en de stukken gevoegd bij zijn aanvullende nota zijn evenmin van die aard om blijk te geven van enige (toegeschreven) verwestering laat staan dat er op enige manier kan worden vastgesteld dat verzoeker zich niet meer zou kunnen gedragen naar de

waarden en normen zoals voorgeschreven in Afghanistan en hij zich de waarden en normen die in België heersen zou hebben toegeëigend. Immers, dat verzoeker school loopt en tewerkgesteld is [...], toont aan dat verzoeker inspanningen levert, wat in ieder geval lovenswaardig is, maar leidt er niet toe vast te stellen dat hij hierdoor niet meer in staat zou zijn zich te aarden naar de waarden en normen vormgegeven in Afghanistan.

De duur van zijn verblijf in België sinds oktober 2021, *in casu* iets meer dan twee jaar, is verder niet dermate lang dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker door dit tijdsverloop dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden. De Raad herhaalt dat verzoeker weliswaar nog minderjarig was toen hij Afghanistan verliet, doch dat – gelet op de concrete omstandigheden van huidige zaak – niet wordt aangetoond dat deze omstandigheid op zich zou maken dat hij zich niet langer kan conformeren aan de Afghaanse normen en waarden, zoals vormgegeven door de taliban. Zoals ook supra reeds aangestipt kan gelet op zijn leeftijd en het feit dat hij zowel naar school als naar de *madrassa* ging, worden afgeleid dat hij in Afghanistan een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen zijn er geen gegevens voorhanden op basis waarvan zou kunnen worden aangenomen dat hij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij een terugkeer. Minstens concretiseert verzoeker onvoldoende waarom dit zo zou zijn.

Er liggen voor het overige geen concrete elementen voor, ter ondersteuning voor de stelling dat verzoeker een dermate gedrag zal stellen bij terugkeer zodat hij in Afghanistan riskeert in het vizier te komen van de taliban. Evenmin concretiseert verzoeker voldoende op welke wijze zijn grensoverschrijdend gedrag een bijkomend risico zouden opleveren of hem zouden verhinderen om ‘het spel’ te spelen.”

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen maakt aldus een omstandige analyse van verzoekers individuele situatie om na te gaan of hij al dan niet kan worden beschouwd als vervreemd van de huidige Afghaanse normen en waarden. Verder is de Raad van State als cassatierechter niet bevoegd om deze beoordeling, die tot de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de feitenrechter behoort, over te doen.

19. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermeldt in het bestreden arrest dat verzoeker heeft aangevoerd dat hij (tijdens zijn verblijf in België) “al enige tijd een relatie met een Turks meisje [zou] hebben, waarbij hij de traditionele Afghaanse regel rond handvraging en verloving niet heeft gevolgd, wat

een bijkomend risico zal vormen in de context van Afghanistan onder de taliban omdat dit zal worden gezien als ‘zina’”, “dat hij buitenhuwelijkse relaties onderhoudt wat ingaat tegen de islamitische principes” en dat “hij er geen punt van maakt vrouwelijke collega’s te hebben, wat in de talibancontext ondenkbaar is”.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelt echter dat verzoeker in gebreke blijft aan te tonen dat niet van hem kan worden verwacht “dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban” en verder dat verzoeker niet *in concreto* aantoont “dat in zijn hoofd sprake is van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd en zal worden gevisieerd/vervolgd”. Na te zijn ingegaan op de aangetoonde elementen van verzoekers verblijf in België, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

“Er liggen voor het overige geen concrete elementen voor, ter ondersteuning voor de stelling dat verzoeker een dermate gedrag zal stellen bij terugkeer zodat hij in Afghanistan riskeert in het vizier te komen van de taliban. Evenmin concretiseert verzoeker voldoende op welke wijze zijn grensoverschrijdend gedrag een bijkomend risico zouden opleveren of hem zouden verhinderen om “het spel” te spelen.”

Hieruit blijkt dat en waarom de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van oordeel is dat verzoekers voorgehouden levensstijl, dus ook wat betreft zijn relatie tot vrouwen, geen bijkomend risico oplevert bij een terugkeer naar Afghanistan.

20. Het tweede onderdeel van het enige middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

Derde middelonderdeel

21. Verzoeker acht artikel 48/4 van de vreemdelingenwet geschonden doordat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan de voorwaarde dat de algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend wordt veroorzaakt door derden, toevoegt dat het moet gaan om opzettelijke gedragingen van een actor, vermeld in artikel 48/5, § 1, van de vreemdelingenwet.

22. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt eerst in het algemeen dat een precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet valt, doch dat dit wel kan na een individuele beoordeling “[w]anneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor. Volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan “[n]a lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, [...] niet blijken dat de algemene precaire socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschiene actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021”.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overweegt vervolgens echter dat “[d]e oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie [...] in Afghanistan in wezen multidimensionaal [blijken] te zijn” en dat “[d]e actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan [...] het gevolg [is] van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren”. Na een aantal elementen en factoren te hebben vermeld, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat “uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet [kan] worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt

veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor”.

Waar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitdrukkelijk aangeeft dat uit de beschikbare informatie niet kan worden afgeleid dat de voormelde toestand “overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor”, blijkt dat de in artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet bedoelde subsidiaire beschermingsstatus reeds op grond van deze vaststelling wordt geweigerd. De bijkomende vaststelling “laat staan [...] door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor”, doet geen afbreuk hieraan. Verzoekers kritiek tegen de eerdere algemene overwegingen in het bestreden arrest waarin wel de voorwaarde wordt gesteld van opzettelijke gedragingen, laat het voormelde motief onverlet en kan dan ook niet leiden tot de cassatie van het bestreden arrest.

23. Het middelonderdeel berust eveneens op een foutieve lezing van het bestreden arrest in de mate dat het aanvoert dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen rekening heeft gehouden met economische sancties opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers vast dat er “een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen” was, doch hij stelt eveneens vast dat niet blijkt dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, “waardoor internationale instellingen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe”.

24. Volgens verzoeker wordt in het bestreden arrest niet geantwoord op zijn stelling dat de humanitaire hulp op grote schaal wel degelijk moedwillig werd verhinderd door de taliban met het verbod op vrouwelijke medewerkers voor ngo's en humanitaire organisaties.

In het bestreden arrest wordt in het algemeen verwezen naar maatregelen van de taliban tegen vrouwen maar er wordt ook opgemerkt dat “internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe”. Verder wordt vastgesteld dat niet blijkt dat de taliban “maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren”. Hiermee wordt verzoekers stelling met betrekking tot zowel het voorgehouden moedwillige verhinderen van internationale hulp als de gevolgen van de maatregel tegen vrouwelijke medewerkers van buitenlandse organisaties wel degelijk beantwoord. Hoe dan ook is de conclusie van de in het bestreden arrest gemaakte beoordeling, zoals reeds hoger aangegeven, dat de precaire socio-economische toestand in Afghanistan niet overwegend is te wijten aan gedragingen van de taliban of enige andere actor maar dat de oorzaken ervan “multidimensionaal” zijn en “het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren”.

25. Verzoekers kritiek berust in de aangegeven mate op een onvolledige en foutieve lezing van het bestreden arrest en mist aldus feitelijke grondslag. Ten overvloede kan erop worden gewezen dat uit het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 18 december 2014 in de zaak C 542/13, *M’Bodj tegen België*, ook blijkt dat de in artikel 48/4, § 2, b), bedoelde schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden. Het Hof stelt immers dat een onmenselijke of vernederende behandeling door het ontbreken van een adequate medische behandeling in het land van herkomst slechts kan worden ingeroepen voor zover de medische zorg opzettelijk wordt geweigerd.

26. Het derde onderdeel van het enige middel is ongegrond.

27. Verzoeker laat op het einde van het middel nog gelden dat “geen nauwgezet en nauwkeurig onderzoek [is] gevoerd, gelet op het feit dat op de bronnenkritiek van verzoeker niet geantwoord werd, terwijl het om een verdedigbare grief gaat in de zin van artikel 3 EVRM, hetgeen een schending inhoudt van artikel 3 EVRM juncto 13 EVRM”. Uit de beoordeling van het eerste

middelonderdeel *supra*, blijkt reeds de ongegrondheid van deze kritiek, die door verzoeker niet nader wordt ontwikkeld wat de voormelde verdragsbepalingen betreft.

Conclusie

28. Het enige middel kan niet tot cassatie leiden.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, op twee maart tweeduizend zesentwintig door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	kamervoorzitter,
Peter Sourbron,	staatsraad,
Frédéric Vanneste,	staatsraad,
met bijstand van	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Carlo Adams